

Obětovaný Beránek

Neděle Velikonoční
Hošťálková 21. 4. 2019

Písně: 350, pěvecký sbor, 665, 346, 660

Čtení z Písma: 2.kn. Mojžíšova 12, 3 - 20

Text kázání: 1.ep. Korintským 5, 7 - 8

Milí bratři a sestry,

v našem textu zazní slovo „Velikonoce“; a je tu řeč také o „velikonočním beránku“, o „starém kvasu“, „novém těstě“ a „nekvašených chlebech“. Co to všechno znamená?

V řeckém originále se mluví o „pašijním Beránku“, nebo spíše o „pašijní oběti“, kterou je Kristus. Toto spojení „pašijní Beránek“, nebo „pašijní oběť“ bylo (a až podnes je) Židům stálou připomínkou vyjití Izraelského národa z egyptského otroctví. Noc před tímto vyjitím jim Bůh přikázal jíst beránka spolu s nekvašeným chlebem. Měli jej jíst přepásáni kolem beder s opánkami na nohou a holí v ruce, tedy připraveni k vyjití. Později si měli - tuto událost „vyjití“ - Židé stále znovu opakovat a připomínat při slavnosti „Pascha“: Rodina se sešla ke slavnostnímu jídlu, při kterém se měl jíst beránek. Všechno kynuté (kvašené) těsto muselo z domu; chléb, který směl být spolu s beránkem jezen, byl pouze nekvašený.

Apoštol Pavel ve svém dopise korintskému sboru na tuto židovskou praxi navazuje. A tak odkazy z židovského prostředí korintské společnosti vyzývá, aby velmi kriticky přezkoumali své chování. Důvodů k této výzvě měl dostatek. Verše, kterými je tato pátá kapitola uvedena, nám o tom podávají dostatek důkazů. Je zde řeč i o krvesmilstvu! Jaké pohoršení to muselo působit ve městě, jehož obyvatelé sice na nějaké sexuální pořádky příliš nedbali, ale s tím větší kritikou hleděli na malý houf křesťanů mezi sebou! Jak to bylo zahanbující, když tito pohané měli dobrou příčinu k tomu, aby mohli povědět: *„Vždyť se na ty křesťany podívejte, nejsou vůbec lepší než my!“*

Pavel tedy těmito slovy - „pašijní oběť“ - sbor v Korintu upomíná na Velký Pátek a celou velikonoční událost. Odkazuje k tomu, co pro tento svět vykonal Kristus. Velký Pátek, Velikonoční neděle vzkříšení, ano, celá Kristova zvěst svěřená křesťanům, tvoří samé základy nového života. Vždyť i ta kritika pohanů, onoho neodpovědného životního stylu mnohých křesťanů, ukazuje tímto směrem a jako taková je zde zcela na místě!

Také my dnes stojíme jako malé křesťanské společenství, v kritickém zorném poli nekřesťanů. Ví to vůbec o nás, že jsme křesťané? A jak před nimi vypadáme? Jak nás lidé vidí? Jsme jiní? Je na nás něco znát? To jsou skutečně důležité otázky, které by nás neměly nechávat v klidu. Vidí na nás opravdu něco z té zázračné, proměňující síly a moci, která vyzařuje z Velikonoc?

Na velikonoční událost můžeme jistě nahlížet z různých stran a vést o ní mnohé diskuze. Nevyvodíme-li ale ze smrti a vzkříšení Ježíše Krista ve svém osobním životě žádné praktické důsledky, pak to vše vlastně zůstává jen na povrchu. Ze světových dějin víme, že velké události, které se v nich odehrávaly, neměly svou hodnotu a

závažnost jen jaksi samy o sobě a pro sebe, to by mnoho neznamenal. Ony dokázaly utvářet a budovat zcela nová prostředí a situace a pod jejich náporem se potom bortily a pomíjely ty chatrné a všelijak zastaralé. Jestliže je toto možné v dějinách tohoto světa, pak je to stejně tak - a ještě mnohem více - možné v dějinách Boží spásy s člověkem, které prostoupí anebo překříží dějiny tohoto světa.

Tuto novou situaci, bez našeho přičinění, vytvořil Bůh sám. To je radostné svědectví Velikonoc a jasné svědectví Písma. Od jeslí směřovala cesta Božího Syna, Ježíše Krista, ke kříži. Bůh jej postavil do tohoto světa jako skrytého Krále. Surové žerty vojáků, které si z něj před Pilátem tropili; cáry látky, které byly přehozeny přes jeho nahé tělo jako královské roucho; spletená trnová koruna - to všechno zde zaujímá stejné místo, jako upozornění na ceduli, která byla nad něj přibita a sdělovala: „*Ježíš nazaretský, král Židovský*“.

Tento skrytý Král se však dává později, při svém vzkříšení, naplno poznat těm, kteří s ním již dříve, jako s Mesiášem, počítali - třebaže jejich vidění Mesiáše bylo všelijak chatrné a nehotové. Nyní věří: „*Pán můj a Bůh můj*“, „*Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?*“, „*Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi!*“ Kolik je tu najednou radosti a výhledu!

Bůh zde začal něco zcela nového. A tato radostná zvěst je určena celému světu. Oznamit ji mají celému světu Ježíšovi svědci a následovníci. Jedním z nich je i apoštol Pavel, i když on sám nebyl přímým očitým svědkem tak, jako ostatní apoštolé. Událostí Velikonoc tedy Bůh vytvořil něco zcela nového, postavil nás do zcela nové situace. Dal nám v ní zahlédnout novou šanci, nový možný počátek našeho života v tomto světě, abychom se v něm nemuseli ztratit.

A druhá věc, kterou nám apoštol připomíná: „*Proto slavme Velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy*“. Ona nová situace zavazuje. Velikonoce nás každého osobně chtějí jakoby „zajmout“ pro sebe. Velikonoční zvěst nemáme a nesmíme jen přidat ke svému poznání, vzít ji nějak na vědomí, to bychom ji později také mohli docela dobře odložit jako nezajímavou. Tato zvěst si žádá, abychom k ní zaujali své osobní stanovisko. Teprve potom si od ní nebudeme zachovávat zdrženlivý odstup. Jde přece o tvé a mé Velikonoce, tak jako Kristus má být, a natrvalo zůstat, tvým a mým Pánem. Spása, záchrana, nový život - to nejsou nějaké cennosti, které by měly být uloženy v jakési duchovní klenotnici a které by měly být úzkostlivě chráněny a střeženy, ale dary, které jsou připraveny a nabízeny každému z nás.

Ano, teprve tím, že tyto dary převezmeme, získáváme pravý a plný život. Nenechme si je uniknout! „*Proto slavme Velikonoce...*“. Křesťané, kteří jsou v této události pevně zakořeněni nejsou žádnými teoretiky, ale lidmi velmi praktickými. Velikonoce, ty se prostě dějí stále. Dějí se v nás a dějí se tam, kde bereme Ježíšův kříž a jeho vzkříšení vážně, kde se ptáme po důsledcích Velikonoc. Velikonoční událost, to je nejdříve a především dobrá příležitost k velmi osobnímu přemýšlení a zvažování: Kde má, podle našeho textu, v našem - mém i tvém - životě místo ten „*starý kvas zla a špatnosti*“ a jak je tomu vlastně s mou „*ryzostí, upřímností a pravdou*“?

Možná nás tíží nějaké spory a konflikty, na jejichž počátku mohou stát bezvýznamné příčiny. Možná je zde nedůvěra, která brání naší otevřenosti. Možná nejsme schopni povědět někomu ono tak těžko vyslovitelné a přece tak jednoduché slovo „*odpusť!*“ Možná se dokonce nechceme sporů a rozepří zřít a opustit je. A co

„nekvašený chléb upřímnosti a pravdy“? „**Slavme Velikonoce ne se starým kvasem...**“, volá apoštol.

Ale tímto velikonočním bilancováním není postiženo jen naše soukromí, jen oblast, která se týká pouze naší osoby. Celé společenství církve jím je oslovováno a dotazováno zda při nás, jako konkrétním uskupení křesťanů, není ono „zlo a špatnost“, zda se mu občas neotevíráme více než „ryzosti, upřímnosti, pravdě“.

„*Upřímnost a pravda*“ nebude opouštěna tam, kde bude opouštěna třeba právě chlouba a namyšlenost na svá poznání; tam, kde si uvědomíme svou nouzi a bídu, své slabé, nebo žádné svědectví o Kristu, kterým jsme tomuto světu povinováni a které mu tedy zůstáváme dlužni. „*Upřímnost a pravda*“ nebude opouštěna tam, kde si budeme dobře vědomi toho, že zde jsme proto, abychom společně - jako sbor i celá všeobecná církev - rostli v Krista, že se v něm máme společně vychovávat, a že jsme zde pro něj a naše bližní, kteří nám byli postaveni do cesty. Tam nebude „*upřímnost a pravda*“ opouštěna. Chceme takto, opravdu vážně, zkoumat, čeho se nám v našem společenství právě z tohoto velikonočního chování nedostává? Pak se pouštíme správným směrem.

Velikonoce jsou jedním velikým apelem na nás křesťany, abychom **byli** solí země a světlem světa. Bůh je milostivý a laskavý a tak vidí i malé zrnko soli a malé světélko. Ale, že to obojí je skutečně v sázce a že se tím skutečně máme stávat, to nám má být každému velmi jasné! Takto tedy přemýšlejme o Velikonocích a nad Velikonocemi. Tímto způsobem je **slavme „ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy“**.

Amen.